

ἀπανωβάνω σύνηθ. ἀπανουβάνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἴπανωβάνω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Οἶν.) ἴπανουβάνου Ἡπ. ἀπανωβάλλω Κρήτ. (Κίσσαμ. Κυδων. Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ ρ. βάλλω παρ' ὃ καὶ βάνω. Ἡ μετοχ. ἀπανωβαλέμενος καὶ παρὰ Βλαχ.

1) Βάλλω ἐπὶ τινος, ἐπιθέτω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.): ἴπανουβάν' κὶ τοῦ θ'κό μ' τ' ἄλισμα 'ς τὰ μ'σουσάμαρα τ' γουμαριού Ἡπ. 2) Αὐξάνω, ὑπερβάλλω Ἡπ. Πελοπν. (Αἶγ. Γέρμ. Μάν.): Ὁ μπακάλης τ' ἀπανωβάνει τὰ ψώνια 'ς τὸ δεφτέρι (γράφει ψευδῶς περισσότερα τῶν πραγματικῶν) Αἶγ. Τ' ἀπανωβάνεις τὰ λόγια Γέρμ. Συνών. ἀπανωγράφω.

3) Προσφέρω περισσότερα ἐν πλειστηριασμῷ, πλειοδοτῶ Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): Ἐπανώβαλε δὲ χωράφι καὶ τὸ πῆρε Κρήτ. Ἀπανώβαλε 'ς τὸ δεῖνα χτήμα αὐτόθι. ἴπανώβαλε καὶ τοῦ πῆρε τὸ σπῖτι Μάν. Συνών. ἀβαντζάρω Α 2, ἀβγατίζω Β 1 β, ἀναβαντζάρω 1, ἀνεβάζω Α 5, ἀνεβατίζω 3. 4) Διεγείρω, ἐρεθίζω τινὰ ἐναντίον τινὸς Ἡπ. Ἴόνιοι Νῆσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Κομ.: Τσοῦ ἀπανωβάνουνε οἱ γειτόνοι καὶ ἔτσι γρινιάζουνε ἀνάμεσό τους Κεφαλλ. Ἀπανωβάνουνε τὸ Μανόλη νὰ μὲ σκοτώσῃ Κρήτ. Ἀπανωβάνει ὁ ἀάππους τους καὶ δέρνουν τὸν πατέρα τους Ἴόνιοι Νῆσ. Αὐτὸς ἀπανωβάλληκε νὰν τὰ εἰπῇ αὐτὰ Παξ. Συνών. ἀγγρίζω 1, ἀγριώνω 1, ἀναγγρίζω Α 1, ἀναγκάζω Α 2, ἀναγριώνω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω. 5) Παρατείνω Κρήτ. Κύθηρ.: Τὸν ἐπανωβάλανε καὶ δὲν ἐπῆρε δὴ γωπελλὰ Κρήτ. Ἀπανωβάλανε τὸ φαμέγιο μου νὰ μοῦ φύγῃ αὐτόθι.

6) Ἀποπλανῶ, παρασύρω Μῆλ. Συνών. ξελογιάζω.

ἀπανωβάσταγον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. βαστάγι.

Γυναικεῖον κόσμημα συνιστάμενον ἐξ ἀργυρᾶς ἀλύσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται διάφορα μικρὰ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἐν εἴδει νομισμάτων.

ἀπανωβάφτιστος ἐπίθ. Ρόδ. ἀπανωγάφτιστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀπανωβαφτίζω.

Κατ' οὐδ. πληθ., τὰ βαπτιζόμενα συγχρόνως καὶ διὰ μιᾶς ἀκολουθίας παιδία.

ἀπανωβελονεᾶ ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. βελονεᾶ.

1) Ἡ ραφή ἢ διερχομένη διὰ τῶν ἄκρων δύο ἐνουμένων τεμαχίων ὑφάσματος ἢ ἐνδύματος, ἔπειτα δὲ τοξοειδῶς ἄνωθεν αὐτῶν σύνηθ. 2) Κέντημα μεταξωτὸν ἐπὶ ἄλλου κεντήματος σύνηθ.

ἀπανωβέργι τό, ἀμαρτ. ἴπανωβέργι Εὐβ. (Ἦορ.) ἴπανωβέργι Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. βεργί.

Μικρὰ λεπτὴ ράβδος ἐφαρμοζομένη εἰς τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου στοιβάζουν τὸν βάμβακα.

ἀπανωβλέπης ἐπίθ. ἀμαρτ. ἴπανωβλέπης Πελοπν. (Λακων. Οἶν.) ἴπανουγλέπης Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπανωβλέπω.

Ὁ ἔχων διαστρόφους τοὺς ὀφθαλμούς, παραβλώψ. Συνών. ἀλλήλογίζης, ἀλλήθωρος (Ι), γκαβός.

ἀπανωβρακάτος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἴμενοβρακάτος Πελοπν. (Γορτυν. Λεντεκ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπανωβράκι.

Ὁ ἔχων δασὺ πτίλωμα εἰς τοὺς πόδας ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

*Ενας κόρακας ἴμενοβρακάτος | καὶ σιδερομουστακάτος, ὅταν ἀπλώσῃ τὰ φτερά του, | δὲν τηρεῖ τί 'ν' μπροστά του (ὁ ψύλλος) Οἶν.

ἀπανωβράκι τό, Θράκ. — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. ἀπανωβράτσι Σκῦρ. ἀπανωβράξ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἴπανωβράκι Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἄνδρ. ἴπανωβράτσι Σκῦρ. ἴπανωβράξ' Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἴμενοβράκι Πελοπν. (Ὀλυμπ.) ἴμενοβράκι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. βράκι.

1) Μαλλίνη ἐξωτερικὴ περισκελὶς Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἄνδρ. Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Κομ.

2) Ἐσωτερικὴ περισκελὶς Κρήτ. Συνών. σὼβρακο.

ἀπανωγάμπια ἡ, πολλαχ. ἀπανώγαμπια Λεξ. Βλαστ. 302 ἀπανωγάπια Σαλαμ. ἴπανωγάμπια Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γάμπια.

Τὸ ὑπεράνω τοῦ δόλωνος τετράγωνον ἰστίον τῶν μεγάλων ἰστιοφόρων.

ἀπανωγόμαρα ἐπίρρ. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπανωγόμαρος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γομάρι.

Ἐπὶ τοῦ σάγματος καὶ μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν πλευρικῶν βαρῶν: Φόρτωσε τὸ σατοῖ ἀπανωγόμαρα. Συνών. ἀπανωγόμι 2, ἀπανωσάμαρα, μεσοσάμαρα.

ἀπανωγόμαρο τό, πολλαχ. ἴπανωγόμαρο Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γομάρι.

Πρόσθετον φορτίον ζῦου ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σάγματος μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν βαρῶν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἡρετε καὶ 'φτὸς ἴπανωγόμαρο (ἐπὶ ἀνθρώπου διὰ τῆς παρουσίας του ἐπιβαρύνοντος ἡμᾶς ἐν μέσφ πολλῶν ἀσχολιῶν) Ρόδ. Συνών. ἀντίφορτο 2, ἀντιφόρτωμα, ἀπανωγόμι 1.

ἀπανωγόμι τό, σύνηθ. ἀπανωόμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπανωγόμ' βόρ. ιδιῶμ. ἴπανωγόμι πολλαχ. ἴπανωγόμ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπανωγόμιον.

1) Ἀπανωγόμαρο, ὁ ἰδ., σύνηθ.: Βάνω 'ς τὸ ζῦο ἀπανωγόμι σύνηθ. Δὲ βορῶ νὰ βάλλω ἀπανωόμι τοῦ μουλαριού Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐπεσε ἔτσι κουκλωμένες ἀπανωσάμαρα ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ μ' γόμια τὰ ξύλα τσαὶ φαινότανε σὰν ἀπανωγόμι (κουκλωμένες ἀντὶ κουκλωμένους) Σκῦρ. || Φρ. Ἐχω τὸν δεῖνα ἀπανωγόμι (πλὴν τῶν ἄλλων μου ὑποχρεώσεων ἀναγκάζομαι νὰ φροντίζω καὶ περὶ αὐτοῦ. Ἡ φρ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) σύνηθ. Μᾶς γί'ν' κ' ἴπανωγόμ' (πολὺ ἐνοχλητικὸς) Σαμοθρ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) || Παροιμ. Ἄν πῆς βαρὺ 'ν' τὸ φόρτωμα, καρτέρει ἀπανωγόμι (θὰ τιμωρηθῇς ἐὰν ζητήσῃς νὰ ἀπαλλαχθῇς οὐχὶ δυσβαστάκτου βάρους. Ἐπὶ τοῦ ἀδίκως ἢ ἀκαίρως παραπονουμένου) Πελοπν. (Λακων.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 695 (ἔκδ. Wagner σ. 165) «διὰ τ' ἀπανωγόμια ποῦ βάνουν εἰς τὴν μέσην | καὶ βαρεοφορτώνουν σὰς ἔως νὰ ἀναπνήτε». Συνών. ἀντίφορτο 2, ἀντιφόρτωμα. 2) Ἐπιρρηματ. ἀπανωγόμαρα, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μαντίν. Οἶν.) Σκῦρ.: Βάλ' το ἴπανωγόμι Βούρβουρ. Ἀμα σ' κώνει, νὰ τ' βάλωμε τὸ ἄλλο ἀπανωγόμι Σκῦρ. Καβάλληκε ἴπανωγόμι Οἶν. β) Ἐπὶ τῶν ὤμων Θεσσ.: Σὶ πῆρα ἀπανωγόμ'.

ἀπανώγραμμα τό, σύνηθ. ἀπανώγραμμαν Πόντ. (Κερασ.) ἴπανώγραμμα πολλαχ. ἴπανώγραμμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γράμμα.

Ἡ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς διεύθυνσις τοῦ παραλήπτου. Συνών. ἀπανωγραφή.